

Sygnatura akt VIII Ga 102/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SO Piotr Sałamaj

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Radia - (...) w (...) spółki akcyjnej w S.

przeciwko J. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum
w S. z dnia 2 grudnia 2013 roku, sygnatura akt XI GC 921/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II i III w ten sposób, że zasądza od pozwanego J. P. (1) na rzecz powoda dodatkowo kwotę 900 (dziewięciuset złotych), oddalając powództwo w pozostałej części oraz zasądza kwotę 1513 zł (jednego tysiąca pięciuset trzynastu złotych) tytułem kosztów postępowania z takim ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanego jest solidarna z pozwanym W. G., w stosunku do którego zapadł prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym dnia 14 maja 2013r., sygn. akt XI GNe 1128/13;

II. zasądza od pozwanego J. P. (1) na rzecz powoda kwotę 135 zł (stu trzydziestu pięciu złotych) tytułem kosztów procesu
w postępowaniu apelacyjnym.

SSO N. Pawłowska-Grzelczak SSO A. Budzyńska SSO Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Ga 102/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Radio - Rozgłośnia w (...) S.A. w S. wniosła na podstawie art. 299 k.s.h o zasądzenie solidarnie od pozwanych W. G. i J. P. (1) na rzecz powódki kwoty 3 917,04 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1.112,64 zł od dnia 21/12/2010r. do dnia zapłaty,

- 1.121,74 zł od dnia 21/01/2011r. do dnia zapłaty,

- 1.121,74 zł od dnia 21/02/2011r. do dnia zapłaty,

- 560,88 zł od dnia 21/03/2011r. do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie kosztów procesu zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2012 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy w sprawie XI GNc 85/12 w kwocie 647 zł, kosztów postępowania egzekucyjnego w kwocie 148,73 zł, kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 1200 zł, kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, powiększonych o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W dniu 4 maja 2013 r. został wydany przez Referendarza Sądowego nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości (sygn. akt XI GNc 1128/13). Nakaz uprawomocnił się wobec pozwanego W. G..

Pozwany J. P. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, skarżąc go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że nie podpisywał żadnej umowy z powódką, a swoje 4 udziały, jakie posiadał w firmie P. W. (...) sp. z o.o. sprzedał w dniu 4 marca 2011r. Na dowód sprzedaży udziałów przedstawił kserokopię umowy. Wskazał, że po sprzedaży udziałów, nie ma kontaktu, ani wpływu na nabywcę i nie wie dlaczego nie zmienił on wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym. Pozwany podał, że nie zdążył poinformować Kancelarii (...) o zaistniałej sytuacji, z powodu zbyt krótkiego czasu między wezwaniem, a wydaniem nakazu zapłaty. Pismo z kancelarii odebrał na początku maja, a nakaz zapłaty został wydany 14 maja 2013r. i nie powinien być kierowany do jego osoby, lecz do właściciela, lub właścicieli i prezesa firmy.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013 roku (sygn. akt XI GC 921/13) Sąd I instancji zasądził od pozwanego J. P. (1) na rzecz powódki kwotę 5.012,73 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 3.917,04 zł z odsetkami ustawowym od dnia 25 czerwca 2013 roku, ustalając, że ponosi on solidarną odpowiedzialność z pozwanym W. G., stosunku do którego zapadł prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym dnia 14 maja 2013r. sygn. akt XI GNc 1128/13; oddalił powództwo co do odsetek w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu, zaznaczając, iż odpowiedzialność pozwanego w tym zakresie jest solidarna z drugim pozwanym W.J G..

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na ustaleniach faktycznych, w świetle których nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2012 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy w sprawie XI GNc 85/12 na rzecz powódki zasądzona została należność od dłużnej spółki - Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w kwocie 3917,04 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot;

- 1112,64 zł od dnia 21/12/2010 r. do dnia zapłaty,

- 1121,74 zł od dnia 21/01/2011 r. do dnia zapłaty,

- 1121,74 zł od dnia 21/02/2011 r. do dnia zapłaty,

- 560,88 zł od dnia 21/03/2011 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztami procesu w kwocie 647 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że egzekucja wszczęta przeciwko dłużnej spółce - skierowana do ruchomości, nieruchomości, rachunków bankowych oraz wierzytelności, okazała się bezskuteczna. Prawomocnym postanowieniem z dnia 31.12.2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie KM 1388/12 umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na jego bezskuteczność. Powódka poniosła koszty

bezskutecznej egzekucji w kwocie 148,73 zł.

W toku postępowania egzekucyjnego Komornik sądowy - postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2012 r. przyznał powódce zwrot kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1200 złotych,

Sąd I instancji odwołując się do dowodów z dokumentów, w tym wskazanych uchwał nadzwyczajnego walnego zgromadzenia wspólników z dnia 3 września 2010 roku podniósł, że pozwany J. P. (1) w okresie od 20 września 2010 r. do chwili obecnej jest wiceprezesem dłużnej spółki Przedsiębiorstwo (...). Pozwany został powołany uchwałą nr 03/09/2010r. z nadzwyczajnego walnego zgromadzenia wspólników Przedsiębiorstwa (...) Spółki z Ograniczoną Odpowiedzialnością. Pozwany nie został ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym, ponieważ nie został, co do niego złożony stosowny wniosek o ujawnienie, pomimo złożenia wniosku o wpisanie jako prezesa W. G. wraz ze wskazaniem jako podstawy wniosku uchwały nr 03/09/2010r., na podstawie której na członków zarządu zostali powołani obaj pozwani.

Uznał, że pomimo tego, iż Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. trwale zaprzestała płacenia długów, pozwani nie zgłosili w przewidzianym przez prawo upadłościowe i naprawcze terminie wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki.

Pozwany J. P. (1), mimo że nie został ujawniony w KRS jako Wiceprezes w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o., od dnia 20 września 2010 r. funkcję pełnił.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, powództwo, którego podstawę prawną stanowił przepis art. 299 § 1 k.s.h. - w przeważającej części za zasadne.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku przedstawił szeroką argumentację prawną odnoszącą się do charakteru odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki w trybie art. 299 k.s.h., podstaw tej odpowiedzialności oraz przesłanek egzoneracyjnych, których wykazanie przez pozwanych członków zarządu zwalnia ich z odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Odwołując się do okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji podkreślił, iż niesporne pomiędzy stronami było to, że powódka posiada względem dłużnej spółki (...) niezaspokojone roszczenie, wykazane tytułem wykonawczym. Sąd Rejonowy wskazał, że na szkodę powoda – wobec bezskuteczności egzekucji należności stwierdzonych tym tytułem wykonawczym – składa się należność główna wynikająca z tytułu, jak też odsetki i koszty tamtego postępowania. Szkodą jest również kwota, jaką strona wydatkowała na dochodzenie należności od Spółki – w tym przypadku koszty postępowania egzekucyjnego. Kwoty te były niesporne.

Sąd I instancji uznał, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji przeprowadzonej wobec Spółki - przedkładając postanowienie Komornika sądowego z dnia 31 grudnia 2012 roku. Wskazał, że okoliczność ta nie była nadto kwestionowana.

Oceniając legitymację bierną pozwanego J. P. (1), Sąd I instancji wskazał, iż mimo że nie został on ujawniony w KRS jako Wiceprezes w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o., to jednak należy uznać, że ponosi odpowiedzialność w trybie art. 299 k.s.h. Jak wynika bowiem z dokumentów przedłożonych przez powoda – został on uchwałą zgromadzenia wspólników powołany do pełnienia tej funkcji i od dnia 20 września 2010 r. funkcję tę pełnił. Odwołał się w tej kwestii do stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 25 września 2003 r., V CK 198/02, iż w sytuacji „gdy skład zarządu zmieniał się, odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 298 K.h. (obecnie art. 299 K.s.h.) ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Wpis określonej osoby do rejestru w charakterze członka zarządu nie rozstrzyga o ponoszeniu przez tę osobę odpowiedzialności na ww. zasadach.”

Co więcej, w myśl art. 14 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym podmiot zobowiązany do złożenia wniosku o wpis do rejestru nie może powoływać się wobec osób trzecich, działających w dobrej wierze na dane, które nie zostały wpisane do rejestru lub uległy wykreśleniu z rejestru. Natomiast sam niespełniony przez Spółkę obowiązek polegający na zgłoszeniu do KRS nowego członka zarządu w postaci pozwanego ad. 2 wynika wprost z art. 168 k.s.h. w brzmieniu: wszelkie zmiany danych wymienionych w art. 166 § 1 i § 2 zarząd powinien zgłosić sądowi rejestrowemu w celu wpisania do rejestru lub ujawnienia w aktach rejestrowych. Podkreślił, że wpis dotyczący członków zarządu ma

charakter deklaratoryjny i nie wpis czy brak wpisu, decyduje o tym kto wchodzi w skład zarządu. Nie ulegało zatem wątpliwości, że pozwany był członkiem zarządu od daty uchwały, co najmniej do daty sprzedaży udziałów.

Wskazał, że w czasie, kiedy pozwany J. P. (1) pełnił funkcję członka zarządu, istniało zobowiązanie zasądzone nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2012 r. sygn. akt XI GNC 85/12 wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy.

Sąd I instancji oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy uznał, że pozwany nie wskazał w sprzeczności żadnej z przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność. W pierwszej kolejności podnosił bowiem, iż przestał być członkiem zarządu z dniem 4 marca 2011r. – z dniem sprzedaży udziałów. Jednakże pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na fakt, że z tym dniem złożył wobec spółki rezygnację z funkcji członka zarządu. Sąd podkreślił, że aby pełnić taką funkcję, nie trzeba być udziałowcem czy współnikiem w spółce. Sama więc sprzedaż udziałów nie jest tożsama z rezygnacją z funkcji. Rezygnacja, bowiem winna być wyraźna i złożona wobec spółki. Umowa sprzedaży udziałów nie była zawierana ze spółką, jak też nie wynika z niej, że właśnie z tą datą pozwany zrezygnował, albo został odwołany. Natomiast w aktach KRS znajduje się tylko uchwała o powołaniu pozwanego na wiceprezesa zarządu, co nie było sporne.

Roszczenie powódki, objęte tytułem wykonawczym wobec spółki, wynikało z obowiązku po stronie spółki do uiszczania czynszu najmu – była to okoliczność w sprawie niesporna. Termin płatności należności z tytułu tych opłat upływał z dniem 20 każdego miesiąca z góry. W dacie sprzedaży udziałów roszczenie powódki było wymagalne.

Nie zaistniała żadna z przesłanek zwalniających pozwanego z odpowiedzialności, a opisana w art. 299 KSH. Co więcej, pozwany nie stawiał się i nie złożył wyjaśnień, które mogłyby wykazać zasadność jego twierdzeń, co do tego, do kiedy był członkiem zarządu. Postawa taka, w ocenie Sądu, potwierdza, iż twierdzenia zawarte w sprzeczności są jedynie przyjętą na potrzeby procesu linią obrony pozwanego. Tym samym kwota należności głównej, dochodzona pozwem, w przeważającej części była zasadna.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części – tj. w zakresie odsetek ustawowych oraz w zakresie wysokości kosztów postępowania egzekucyjnego. Co do żądania odsetek wskazał, iż odsetki za opóźnienie od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h., należą się od chwili wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. a nie od daty wymagalności roszczenia przeciwko spółce, wskazanych w tytule egzekucyjnym.

Odnosząc się do roszczenia odszkodowawczego powódki w zakresie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1200 zł, wynikającej z postanowienia Komornika sądowego – Sąd I instancji podniósł, że koszty te wynoszą ¼ opłaty, uregulowanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Wskazał, że nawet gdyby przyjąć, że wartość przedmiotu sporu w egzekucji, to wartość zasądzona nakazem zapłaty wraz z odsetkami i kosztami procesu, to ¼ wynosiła kwotę 300 zł. W konsekwencji Sąd I instancji dochodzoną z tego tytułu pozwem kwotę uznał za nieuzasadnioną w części co do kwoty 900 zł, w stosunku do tego, co – jak wskazał - ustalił komornik.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd I instancji uznał, że pozwany przegrał proces w 85% i obowiązany jest do zwrotu powódce 85% celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c.). Na koszty te składała się kwota 296 zł tytułem opłaty od pozwu ustalonej zgodnie z treścią ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) oraz wynagrodzenie radcy prawnego ustalone na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) na kwotę 1200 złotych wraz z kwotą 17 złotych opłaty od pełnomocnictwa. 85% tej sumy stanowi kwota 1286 zł.

Z powyższym wyrokiem w części oddalającej powództwo co do kwoty 900 zł w zakresie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym i dotyczącym rozstrzygnięcia o kosztach procesu – nie zgodziła się strona powodowa. We wniesionej apelacji zarzuciła nieuwzględnienie powyższej kwoty jako wynikającej z postanowienia Komornika Sądowego S. S. z dnia 6 kwietnia 2012 o przyznaniu wierzycielowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym.

Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 299 k.s.h poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że kwota 900 zł wynikająca z prawomocnego postanowienia Komornika Sądowego z dnia 6 kwietnia 2012 roku o przyznaniu kosztów w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi zobowiązania spółki, podczas gdy zdaniem skarżącego stanowi ona szkodę powódki, art. 759 § 2 k.p.c poprzez nie zasądzenie całej kwoty wynikającej z postanowienia Komornika w sytuacji gdy sądowa kontrola postanowienia komornika była niedopuszczalna oraz naruszenie art. 770 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – poprzez jego błędną interpretację polegającą na uznaniu, że komornik ustalając koszty wynagrodzenia dla pełnomocnika w toku postępowania egzekucyjnego nie może ustalić kosztów w wysokości wyższej niż stawka minimalna.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dalszej kwoty 900 zł oraz obciążenie pozwanego całością kosztów procesu zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obejmując – zgodnie z treścią przepisu art. 378 § 1 k.p.c. – kontrolą instancyjną tę część orzeczenia Sądu I instancji, która została zaskarżona przez powódkę tj. co do oddalenia powództwa w zakresie kwoty 900 zł – Sąd odwoławczy uznał wniesioną apelację za uzasadnioną, choć nie wszystkie zarzuty w niej podniesione były trafne.

Nie można w szczególności zgodzić się z zarzutem skarżącego co do naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 299 k.s.h. – wbrew bowiem stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy jednoznacznie wskazał, odwołując się przy tym do poglądów judykatury (vide powołana uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., III CZP 118/06, LEX 203871), że zakres przedmiotowy odpowiedzialności członków zarządu z art. 299 § 1 k.s.h obejmuje zarówno zasądzoną w tytule wykonawczym należność główną wobec dłużnej spółki, odsetki ustawowe od należności głównej jak również koszty procesu, jakie poniósł wierzyciel, aby uzyskać tytuł egzekucyjny przeciwko spółce oraz koszty związane z prowadzeniem bezskutecznej egzekucji.

Sąd Rejonowy nie odmówił zatem co do zasady uznania odpowiedzialności pozwanego jako członka zarządu dłużnej spółki z tytułu kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem, reprezentującego wierzyciela w powyższym postępowaniu.

Sąd I instancji zakwestionował natomiast wysokość żądanych przez wierzyciela - z powołaniem się na prawomocne postanowienie Komornika Sądowego postanowienie z dnia 12 kwietnia 2012 r. - kosztów zastępstwa procesowego jego pełnomocnika, uznając je – jak wskazał - za uzasadnione jedynie w części co do kwoty 300 zł jako odpowiadającej 1/4 opłaty, uregulowanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) i oddalając je jako nieuzasadnione co do kwoty 900 zł, wynikającej z postanowienia Komornika Sądowego.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko apelującego, iż wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie uwzględnia wiążącego charakteru prawomocnego postanowienia komornika sądowego ustalającego wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego.

Bezspornym w świetle art. 770 k.p.c pozostaje, że koszty egzekucji ustala – wydając w tym względzie odrębne postanowienie – ten organ egzekucyjny, który prowadzi egzekucję z zatem komornik (art. 770 zd. 2) albo sąd

(art. 108 w zw. z art. 13 k.p.c). W przedmiotowej sprawie postępowanie egzekucyjne prowadził komornik, zatem ten organ uprawniony był do ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Ugruntowany jest pogląd, że gdy wierzyciel jest reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, do niezbędnych kosztów postępowania egzekucyjnego zaliczyć należy wynagrodzenie i wydatki jednego pełnomocnika. Wierzyciel w imieniu którego działa profesjonalny pełnomocnik i którego koszty zastępstwa poniósł – ma interes prawny w ich ustaleniu. W doktrynie wskazuje się, że w tym zakresie organ egzekucyjny ustala wysokość kosztów zastępstwa przy uwzględnieniu, że stawki wynagrodzenia przewidziane w przepisach normujących wysokość kosztów zastępstwa procesowego mogą stanowić wielokrotność stawki minimalnej (por. Dariusz Zawistowski, Komentarz do art. 770 k.p.c w System Informacji Prawnej LEX).

Postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego podlega zaskarżeniu w drodze skargi na czynności komornika (art. 767 k.p.c.), w ramach której rozpoznaniu przez sąd podlegać mogą zarzuty dłużnika w zakresie kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji.

W realiach rozpoznawanej sprawy powódka wskazywała, że postanowienie komornika ustalające koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym uprawomocniło się bez zaskarżenia przez dłużną spółkę i w konsekwencji ma walor orzeczenia prawomocnego. Powyższych okoliczności nie kwestionował również pozwany, który nie podnosił również zarzutów w zakresie wysokości szkody powódki.

W judykaturze wskazuje się, że prawomocne postanowienie komornika ustalające wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego jest wiążące dla stron i sądu (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1986 r., III CZP 63/85).

Sąd Najwyższy dopuścił natomiast możliwość korygowania postanowienia o kosztach egzekucyjnych ustalonych przez komornika – w trybie art. 759 § 2 k.p.c w ramach nadzoru judykacyjnego sprawowanego przez sąd rejonowy, uprawniającego sąd do wydawania z urzędu komornikowi zarządzeń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usuwania spostrzeżonych uchybień.

Z akt rozpoznawanej sprawy nie wynika, aby skorygowanie przez Sąd I instancji wysokości kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika wierzyciela nastąpiło w trybie art. 759 § 2 k.p.c.

W konsekwencji Sąd odwoławczy uznał, że brak było podstaw do zmiany przez Sąd Rejonowy wysokości kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym, ustalonych prawomocnym postanowieniem komornika sądowego.

Reasumując należało uznać, iż apelacja powódki okazała się uzasadniona, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. - w sposób opisany w sentencji - poprzez zasądzenie dodatkowo od pozwanego J. P. na rzecz powódki kwoty 900 zł. Zmiana rozstrzygnięcia we wskazanym zakresie spowodowała konieczność zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu zawartego w punkcie III zaskarżonego wyroku - o kosztach postępowania przed sądem I instancji orzeczono bowiem na podstawie art. 98 k.p.c., mając na uwadze, że strona powodowa z uwagi na wynik postępowania winna być uznana za wygrywającą sprawę w całości. Zasądzeniu na rzecz powódki podlegała kwota 1513 zł, na którą składały się: kwota 296 zł tytułem opłaty od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 1200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając z tego tytułu kwotę 135 zł, obejmującą opłatę od apelacji w wysokości 45 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 90 zł – zgodnie ze stawkami wynikającymi z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO N. Pawłowska - Grzelczak SSO A. Budzyńska SSO Piotr Sałamaj